

Dương Thụy

Hai Người Đến Từ Phương Xa

Tổ Nga hồi hộp đeo ba lô bước lên xe buýt. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến trường mới. Hai chữ “trường mới” với ai thì vui chứ với nó thì rầu thúi bao tử. Nó đâu muốn sang nước Pháp lạ lẫm này, nhưng cả nhà phải đi theo sự chuyển công tác của ba. Chị Hồng Thu giỏi tiếng Pháp, qua đây vào đại học luôn. Còn nó dân tiếng Anh, giờ bắt học lớp mười chung với tụi Tây thấy “rét” quá.

Tổ Nga len lén tìm đường đến phòng Giáo vụ. Nó không dám một mình vào lớp. Cô thư ký hứa sẽ giới thiệu nó với bạn mới cho bớt bỡ ngỡ. Cô đón nó, cười tươi và nhìn vào giấy hẹn:

- Chào Tông Ga!

Lúc đầu nó không hiểu cô đang chào gì nhưng nhìn xung quanh chỉ thấy có mình nó. Thì ra cô thư ký phát âm tên nó theo kiểu Pháp. Nó định sửa cô cách đọc lại cho chuẩn nhưng ngay lúc đó một thằng con trai rụt rè bước vào, tay cầm tờ giấy hẹn y như nó. Cô thư ký lại vui vẻ:

- Chào Ricky!

Thằng con trai tóc hơi quăn, da hơi sạm hơn và có vẻ lùn hơn tụi con trai bằng tuổi người Pháp. Đúng như Tổ Nga đoán, cô thư ký giới thiệu hai đưa với nhau:

- Đây là Tông Ga, từ Việt Nam sang. Còn đây là Ricky, người Tây Ban Nha. Nó mỉm cười nhìn người bạn cùng cảnh ngộ vẻ thân thiện. Ricky nháy mắt khá lém chào lại. Nó nghĩ mình may mắn, dù sao nó cũng không phải là học sinh nước ngoài duy nhất ở trường này. Bất ngờ hơn, cô thư ký lại dẫn hai đưa vào cùng một lớp và đề nghị cô giáo chủ nhiệm cho hai học sinh người ngoại quốc ngồi chung bàn đầu để tất cả thầy cô dễ lưu tâm hơn. Ngày đầu tiên đi học ở đây hóa ra cũng không đến nỗi nào, nhất là được ngồi gần thằng bạn Tây Ban Nha quá sức “bảnh toảng”!

Nhưng sự đời vốn không yên ổn như ta hằng mong. Vừa sang ngày hôm sau, Tổ Nga bắt đầu thấy có vấn đề. Nó tự biết mình không được bạn bè trong lớp quan tâm như là Ricky. Hẳn dù sao cũng người Châu Âu, ở sát nách nước Pháp nên dễ hòa đồng với tụi học sinh hơn. Hẳn nói cười, đùa nghịch, “hun” chùn chụt vào má tụi con gái tỉnh bơ. Nó thì không, chính nó làm cho Ricky “xộ” khi phản ứng né tránh cái hôn chào xả giao của hắn. Nó kiêu kỳ: “Tôi không quen, người Việt Nam không hôn nhau như thế này để chào!”. Ricky báo động ngay cho mọi người về phong tục của Tông Ga vì sợ có kẻ khác phải quê xệ như hắn.

Nó thấy “chảnh” quá. Mấy thằng con trai khác trong lớp cũng ngại va chạm mà bọn con gái cũng không thêm chơi. Mấy ngày sau Tổ Nga thấy hối hận, nó thấy việc kẻ mà “chụt chụt” là chuyện bình thường, nhưng lỡ từ chối rồi nên không ai hôn nó hết. Nó hứa phục hận tên Tây Ban Nha lùn này và cả tụi Pháp trong lớp bằng thành tích học tập.

Tổ Nga không quá chủ quan khi tự tin vào sức học của mình. Tuy tiếng Pháp nó chưa giỏi nhưng vốn dân trường chuyên, mấy môn khoa học tự nhiên nó trội hơn hẳn. Trong lớp nhìn nó sợ sợ, thấy cô nhìn nó ớn ớn, nó thấy đã đã. Đã lúc là nhất Ricky cười hề hề cầu tài với nó xin cho “cọp dê” bài kiểm tra. Được thôi! Nó ban phát tí ti những lời khơi mào cách giải, có lúc rộng rãi nó

cho luôn đáp số để Ricky dò xem có làm trúng không. Nhưng nhất định không bao giờ cho hắn xem bài hay chỉ rõ từ A đến Z. Tóm lại nó làm cho Ricky phải mang ơn

nó nhưng không hưởng lợi bao nhiêu. Thậm chí nhiều khi nó còn lợi dụng hoàn cảnh mắng hắn nào lười, nào là dốt, nào là mất căn bản, kể cả từ “ngu” nó cũng không ngại miệng cho vọt ra thoải mái. Ricky ngoài mặt vẫn cười hề hề cầu tài với nó nhưng chắc cũng hận đầy mình. Ai biểu hắn ham chơi làm chi! Cuối tuần nào hắn cũng tổ chức nhảy nhót, rủ rê tụi trong lớp mở tiệc. Hắn tự hào truyền thống người Tây Ban Nha yêu thích lễ hội và còn tự xưng mình là Ricky Martin sôi động. Tụi Pháp mê hắn lắm, cứ xúm vào nhờ hắn chỉ cách hát bài: "Gô gô

gô! À lê À lê À lê À lê". Tổ Nga hay cười khẩy khi thấy trò hát hò này. Nó nghĩ: "Bày đặt đòi phải chiến thắng, phải có chiếc cúp cuộc đời mà học dở như hạc!".

Tuy làm ra vẻ khinh thường Ricky và tụi bạn trong lớp nhưng kỳ thực Tổ Nga rất muốn hòa đồng, được mọi người yêu mến nhìn bằng cặp mắt thân thiện chứ không phải "sợ sợ". Nó hy vọng có cơ hội tốt sẽ chứng tỏ với bạn bè mình cũng chịu chơi chứ không phải chỉ là con một sách sống khép kín và sợ bị hôn. Cơ hội ấy cuối cùng cũng đến. Giờ kiểm tra Toán rơi vào ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ Các Thánh. Tổ Nga biết tụi tụi trong lớp đã tha hồ tiệc tùng nhảy nhót theo sự bày đầu của Ricky thay vì làm bài tập nên đùa nào mặt cũng u mê. Như thường khi hắn cười hề hề hỏi cách giải. Nó vui vẻ nói cho hắn biết và còn hào phóng: "Chỉ cho tất cả mọi người biết luôn!". Nhưng sắp hết giờ nó phát hiện mình lộn nên cầm đầu sửa lại. Khi thầy thu bài xong nó mới chợt nhớ ra Ricky và lũ bạn vẫn làm cách cũ như nó chỉ. Ngày thầy trả bài kiểm tra chỉ một mình Tổ Nga làm trúng hết, được điểm cao nhất. Hơn nữa lớp bị thi lại. Ricky nhìn nó đầy căm thù. Bao nhiêu

uất ức từ trước đến nay trào ra, hấn hét toáng lên: "Đồ lừa đảo!". Nó cũng oan, muốn phân bua nhưng nói lắp vấp tiếng Pháp không rành. Hết tiết, mọi người lục tục kéo sang lớp của thầy khác. Vừa ra khỏi lớp, Ricky quay sang hét tiếp: "Đồ độc ác! Thử chơi xấu với bạn bè!". Một đứa bạn khác vô tình chen lấn làm rớt chiếc cặp trên tay Tổ Nga, tiện chân Ricky đá phóc vào tường. Tổ Nga bất bình, nó vọt miệng hét lớn bằng tiếng Việt: "Đồ lưu manh giả danh ca sĩ!". Mọi người không hiểu nó nói gì, phỏng đoán chắc là một câu thơ bị lảm nên mới sử dụng tiếng Việt cho không ai hiểu.

Ricky hùng hổ chỉ tay vào mặt nó la lối loạn xạ bằng tiếng Tây Ban Nha. Thế là tụi Pháp đứng đầy hành lang trong giờ chuyển tiết chứng kiến một cảnh tiếu lâm. Chẳng ai hiểu hai đứa nước ngoài nói gì, anh xỏ tiếng Tây Ban Nha, ả tuôn từng tràng tiếng Việt. Gây gổ nhau một hồi tự nhiên Tông Ga nắc lên hù hụ làm đối thủ và khán giả ngớ người. Nhờ vậy mà cuộc đấu võ mồm theo hai trường phái khác nhau mới chấm dứt.

Hôm đó về nhà Tổ Nga đòi ba cho nó nghỉ học hoặc nó sẽ quay lại Việt Nam sống một mình. Chị nó an ủi dỗ dành, mẹ nó nỉ non ngọt nhạt, ba nó phân tích thiệt hơn.

- Đây là dịp để con nhìn lại mình - Ba nghiêm trang - Thì ra hồi ở Việt Nam con hay ỷ mình học giỏi nên hay nói nặng bạn bè. Người Việt mình hiền nhưng tụi Tây bên đây vậy đó. Nếu con không tìm cách để bạn bè mới trong lớp chấp nhận mà cứ đòi nghỉ học thì đó là thái độ bỏ trốn hèn nhát, tạo một cái nhìn xấu cho cả dân tộc Việt Nam!

Ba lúc nào cũng đao to búa lớn, mẹ đơn giản hơn:

- Con đừng để mọi người nhìn con gái Việt Nam mình đã dữ mà còn bày đặt khóc nhè. Chị Hồng Thu đi học hòa đồng rất tốt, con trai theo ào ào đó thôi.

Đuôi lý với cả nhà, nó chỉ còn biết viện lý do:

- Con ghét tụi Tây gọi con là Tông Ga!

- Thì tên chị cũng bị phát âm sai - Chị an ủi - Hồng Thu nghe hay vậy mà ai cũng đọc là Ông Tuy.

Thế là cuối cùng nó cũng phải quay lại lớp, ngồi gần thằng Tây Ban Nha đáng ghét. Nó muốn nói một lời phân bua hay thậm chí xin lỗi nhưng Ricky không thèm nhìn mặt nó. Hắn tự nhiên học chăm hẳn lên, không tiếc từng nhảy nhót gì nữa. Hắn quyết tâm ghê gớm lắm, nhất định không lặp lại cái cảnh cười cầu tài trong giờ kiểm tra với nó và thành công trong việc chứng tỏ không có nó hẳn vẫn làm bài được suôn sẻ. Những lúc làm xong trước giờ, nó nhìn len lén qua thấy hắn căng thẳng, đôi mày rậm nhíu lại, mắt chăm chăm nhìn vào bài đang làm, hàng mi cong vút thỉnh thoảng chớp chớp, đôi môi mọng đỏ bị hàm răng cắn gần bật máu. Những ngón tay vân vê lọn tóc loăn xoăn rơi xuống trán, chiếc mũi thật thẳng lắm tằm mồ hôi. Nó thấy đẹp trai quá thể, đẹp hơn nhiều lần lúc hắn nhảy nhót bắt chước Ricky Marin. Trông có vẻ quyến rũ thật nhưng ngu ngu thế nào! Còn những lúc hắn cười hề hề thì khỏi phải nói, hèn và xấu không thể tả. Bây giờ hắn đã quyết tâm không cầu cạnh nữa thì nó cũng quyết chí học giỏi tiếng Pháp để phân bua với bạn bè. Nó lân la trước hết với đám con gái, xin được ngồi chung bàn trong giờ ăn trưa. Nó đem theo mấy món đồ xào Việt Nam ra mời mọi người ăn chung. Lâu lâu nó rủ vài đứa về nhà cho ăn cơm chiên Dương Châu. Tụi tây tuy ít có cảm tình với Tông Ga nhưng thấy có dịp ăn món Việt Nam miễn phí nên vui vẻ nhận lời. Tình bạn từ từ được cải thiện và vốn tiếng Pháp của nó cũng tăng lên nhờ chiến thuật “tấn công bằng bao tử”. Nỗi oan cũ cũng theo những tô phở được bạn bè cảm thông. Cả nhà phụ vào giúp nó hòa đồng, mẹ nấu ăn, chị đàn tranh phục vụ văn nghệ còn ba kể chuyện lịch sử Việt Nam. Tình hình khả quan ngoài mong đợi, bây giờ Tông Ga đã tự nhiên cho bạn bè hun chụt chịt thoải mái. Vậy mà...

Gã Ricky Martin ngồi sát bên sao mà vẫn cách xa vạn dặm, chiến tranh lạnh

tồn tại hoài chưa dứt. Tông Ga nhiều lần muốn mở miệng mời hấn cuối tuần đến nhà ăn phở nhưng nghẹn miệng thốt không ra lời. Cả lớp hai mươi sáu người đầu đã tuần tự có dịp trầm trồ tính hiếu khách của một gia đình Việt Nam nhưng tên Tây Ban Nha máu nóng vẫn còn ngoại lệ. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh, Tông Ga cố đè tính kiêu hãnh xuống để đẩy qua bàn Ricky hộp nhựa đựng mấy cuốn chả giò có kèm cả bịch nước mắm nhỏ nhỏ:

- Về chiên lại cho giòn ăn với rau xà lách, món cổ truyền Việt Nam giống như cơm nghệ Tây Ban Nha vậy đó! Chúc kỳ nghỉ vui vẻ!

Nói một hơi Tông Ga xách cặp vọt ào trạm xe buýt nhưng trời đổ mưa bất ngờ làm nó phải tấp vào bệ cửa phòng thể dục. Một chiếc ô thình lình xuất hiện và mái tóc quăn màu đen ập đến.

- Tông Ga, bạn có muốn cùng che ô với tôi ra trạm xe buýt không?

Ricky nhe hàm răng trắng bóc cười tươi rồi đề nghị. Tông Ga gục gặc đầu. Hai đứa lú lú che chung cái ô bước đi trong mưa. Lần đầu tiên cô nàng Việt Nam có dịp đứng cạnh chàng Tây Ban Nha. “Thì ra hấn đâu có lùn!”. Đưa Tông Ga đến trạm xe buýt của nó xong, Ricky chuẩn bị băng qua đường đón chuyển xe đi hướng ngược lại.

- Khoan! - Hấn ập ứng - tôi hôn tạm biệt bạn được chứ?

- Ô! - Tông Ga hơi bất ngờ nhưng nó vội rồi rít - Dĩ nhiên! Được! Được! Xe đến, nó leo lên, kịp mời “Chủ nhật này đến nhà ăn phở!” Rồi chui tọt vào đám học sinh đang chen lấn hỗn độn. Dưới đường Ricky vẫn đứng đó, một tay hấn cầm ô, một tay vôn về những lọn tóc loăn xoăn rơi trước trán. Còn nó, nó cho cả hai tay lên áp vào má: “Sao nóng dữ vậy ta? Mấy tên Pháp khác hôn đâu đến nổi...”.

Đánh máy: Nguyễn Chí Hải
Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 23 tháng 6 năm 2006